

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt takke udenrigsministeren for redegørelsen om, hvad vi faktisk har nået. Vi er på vej, og der arbejdes fortsat intenst med at få den åbenhed helt konsekvent ind i også Ministerrådets arbejde.

Det bringer mig så til at glæde mig over, at vi på dette punkt i hvert fald er enige med forslagsstillerne om hensigterne. I modsætning til det foregående forslag, vi havde til behandling, hvor jeg på samme måde som andre undrede mig over den konklusion, hr. Keld Albrechtsen på Enhedslistens vegne nåede frem til, må vi sige, at her har vi jo i hvert fald nogle fælles mål.

Det, vi så diskuterer, er metoderne til at nå målene, og dér kan det vel ikke komme helt bag på hr. Keld Albrechtsen, at partier, som lægger vægt på et internationalt samarbejde, som lægger vægt på, at aftaler, der indgås, overholdes, også forsøger selv at leve op til de spilleregler, der er. Vi arbejder, som det er sket hidtil, og som udenrigsministeren just har redegjort for, på at få vores synspunkter fremmet, for der er behov for endnu større åbenhed end den, vi allerede har nået. Der er behov for en konsekvent åben linje, men vi vil ikke bryde nogen regler.

Hvis hr. Keld Albrechtsen tror, at man ad den vej når resultater, tror jeg, han tager meget fejl. Jeg tror, at vi vil risikere, at partnere, vi kan få med til at arbejde for sagen sammen med os, vil vende sig mod os, hvis vi fulgte hr. Keld Albrechtsens og Enhedslistens anbefalinger, og så ville vi skade en sag, hvor vi har nogle fælles mål.

Derfor må jeg tilslutte mig den konklusion, som også udenrigsministeren nåede frem til, nemlig at vi har nået et godt skridt i den rigtige retning, at der stadig mangler noget, men at de politiske partier, i hvert fald Socialdemokratiet, og regeringen arbejder aktivt for at nå også det sidste stykke vej, og at det er en proces, der fortsætter, og som også kommer til at indgå i hele regeringskonferencen.

Derfor en afvisning af forslaget med den metode, som Enhedslisten og hr. Keld Albrechtsen har foreslået, men tilslutning til, at vi i fællesskab prøver at nå det mål, at åbenheden skal være uden begrænsninger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt stille hr. Stavad to spørgsmål.

Hr. Stavad mener, at Danmark skulle være bundet af nogle aftaler om at godkende hemme-

lige protokoller. Jeg vil godt høre hr. Stavad om, hvad det er for nogle aftaler. Jeg tror ikke, det er nogle, Folketinget har kendskab til.

Tværtimod har vi kendskab til et notat fra Ministerrådets juridiske sekretariat, hvori det fastslås, at disse hemmelige protokoller, i hvert fald de, som f.eks. er i modstrid med eller ændrer indholdet i den offentlige del af et direktiv, ganske enkelt ikke er gyldige. Så EU-juraen går altså ud på, at de hemmelige protokoller faktisk ikke er gyldige.

Jeg ved ikke, hvad det kan være for en aftale, hr. Stavad kan føle sig internationalt forpligtet af, men det vil jeg gerne vide.

Så vil jeg også gerne vide, om hr. Stavad ikke føler sig forpligtet af grundlovens regler om lovgivningsprocessen her i Folketinget. Mener hr. Stavad, at man vil kunne vedtage en lov her i Folketinget på baggrund af et forslag til gennemførelseslovgivning, som fremsættes til første behandling her i Folketinget, uden at Folketingets 179 medlemmer har kendskab til den dertil knyttede hemmelige protokol, som er en del af den lov, som dette Folketing skal behandle og vedtage? Mener hr. Stavad i ramme alvor, at det er i overensstemmelse med grundloven?

Eva Kjer Hansen (V):

I erklæring nr. 17 i Maastricht-Traktaten står der, at gennemsigtighed i beslutningsprocessen styrker institutionernes demokratiske karakter samt offentlighedens tillid til myndighederne. Det er umådelig trist at konstatere, at medlemslandene tilsyneladende er ligeglade med, hvad de selv har udtalt og selv har besluttet, for det er jo tilfældet, når de hemmelige erklæringer fortsat eksisterer.

Edinburgh-Afgørelsens slagord om åbenhed lyder hult, når regeringerne fortsætter med at bruge de hemmelige erklæringer som nyttige forhandlingsredskaber for overhovedet at nå en løsning. Det er hykleri, at regeringer, der højtideligt har lovet hinanden og deres befolkninger at skabe åbenhed, nærhed og demokrati, blot fortsætter med hemmelige erklæringer. Menige borgere har jo ikke en chance for at få kendskab til, hvordan retstilstanden egentlig er. De offentlige myndigheder, Rådet og Kommissionen, har lovet ikke at røbe hinanden og ikke at fortælle, hvad der egentlig står i direktivet eller forordningen; de har simpelt hen rottet sig sammen mod borgerne.

De hemmelige erklæringer rører ved det grundlæggende spørgsmål om retssikkerhed.